

עליה לתרופה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מזהר"ן מברסלב זיע"א

לא שמחת מספיק בפורים? תשמח בהכנות לפסח.

מכתב ע' מיום ד' שמיני תקצ"ב

השי"ת זכני, שיפוצו מעינותיו חוצה,

להיטיב מטובו לכל העולם, שכולם צריכים ליהנות

מתורתו, אשר כל העולמות, בפרט זה העולם,

תלוי בו וכו', והשי"ת ירחם עלינו ועל כל ישראל,

ויקיים: "תתן אמת ליעקב", שיתגלה האמת

בעולם, כי לא דבר ריק הוא, כל המעשה אשר

נעשה תחת השמש עתה בדור הזה בענין ספרי

הקדושים, ואי אפשר לשער ולבאר אפילו מה

שכלבי בזה, מכל שכן וכל שכן מה שנעלם ממני

גם כן, כי מאד עמוק ועמוק העסק הזה.

וכתבתי זאת, למען תבין מזה כמה אתם צריכים

להתחזק ולהתעורר בכל יום מחדש, אחרי אשר

זכינו לידע מעט מאמתת האמת וכו', ברוך

אלוקינו אשר עזרנו עד כה להאיר עינינו באור

האורות כזה.

ואם לא הגדלת השמחה בפורים העבר, אף על

פי כן תשמח נפשך מעתה בכל יום, בפרט בימים

הללו, ימי אדר וניסן, שהם ישועות ישראל,

ועוסקים במצוות הרבה להכין על פסח הקודש.

חזק וחזק לעשות כל ההכנות לפסח בשמחה רבה

ועצומה, אשר זכינו להכין עצמנו לאכול מצה

בפסח לעשות רצונו יתברך, כי הוא חיינו וכו'.

נתן מברסלב

שיעורים קבועים

יום	תאריך לחודש	ליקוטי ח"ב מזהר"ן	ליקוטי ח"ד הכותב	עמוד חיומי ח"ב	הדף חיומי
שבת	א	כה:	ריד	מנ:	סא
א	ב	כו:	רטו	מנ:	סב
ב	ג	כז:	רטז	מנ:	סג
ג	ד	כח:	ריו	מד:	סד
ד	ה	כט:	ריח	מד:	סה
ה	ו	קכ:	ריט	מה:	סו
ו	ז	קכ:	רכ	מה:	סז

על הפרשה

תביא את עצמך

קשה לעשות תשובה כי נדמה שמצפים מאתנו למשהו גדול ומרשים, אבל התשובה תלויה בדברים הקטנים.

הדם, אבל יש בעשירית האיפה מעלה מיוחדת. מלכתחילה הדרך הסלולה לעשות תשובה היא בהבאת קרבן לבית המקדש, הבעלים צריך לסמוך ידיו על הקרבן ולהשעין עליה את משקלו, ולאחר מכן כאשר שוחטים את הבהמה, גם החלק הבהמי שבמביא הקרבן מגיע אל תיקונו, והוא זוכה את יצרו הרע.

העניי אינו מסוגל להביא קרבן שיש בו שחיטה, מפני שהעניויות מרמזת על עניויות פנימית יותר, עניויות בדעת. העני בדעת אינו מסוגל לשחוט לגמרי את יצרו, הוא לא יודע איך לעשות תשובה כמו שצריך. אבל הוא הרי כן רוצה.. ובכן, הקב"ה רוצה כל כך את רצונו הדל והחלש של העני, ולכן הוא מייעץ לו דרך מצוות התורה, 'נפש כי תקריב קרבן מנחה', אינך מסוגל להתגבר לגמרי על היצר? לא יודע איך מגרשים חובחים את הרע שבנפש? אבל אתה בוודאי כן רוצה משהו, אתה מבקש להביא קרבן. ובכן, אומר הקב"ה לעני, הבא לי נפשך, את רצונך.

קרבן המנחה נקרא פשוט 'נפש'. בכל קרבן יש שחיטה שהיא הוצאת נפש, אבל העני שאינו מסוגל לשחוט את יצרו ולהביא קרבן אמת, ולמרות דלותו הרוחנית הוא רוצה לשוב אל השם, אומרת התורה - כאן אין צריכים שחיטה. רצון כבר יש, הבא אותו, הקרב את רצונך הדל לפני השם.

צדיקים עניים

את סודות עשירית האיפה, כותב רבי נתן, מגלים לנו דווקא הצדיקים שבדורות האחרונים הסמוכים אל הגאולה. אבות העולם לא ידעו אל הקרבן המיוחד הזה, הקב"ה לא גילה להם, אבל הצדיקים הגדולים שבדורות הללו כן יודעים והם מלמדים אותנו איך לגלות גם כן את הסוד הזה. כי את קרבן העני רשאי להביא רק מי שהוא בעצמו עני.

במשיח כתוב 'עני ורוכב על החמור', ונאמר עליו 'וחסו בו עם עני ודל', משיח מגיע ממקום הדלות, כמו דוד המלך שהוא אורו של משיח שעשה עצמו כל חייו עני ואביון ואמר על עצמו 'ואני עני ואביון', הצדיקים הגדולים ששולח לנו השם יתברך בדורות האחרונים הם התנוצצות מאורו של משיח, ולפי שהמשיח מתלבש בעניויות ובדלות, גם הצדיקים האלה מופיעים בתוך דמות של עוני ודלות. הם יורדים אל הדלים שבעם ומדברים עם החולשות שלנו ואל העניויות הפנימיות של אחרית הדורות. ולכן יש להם את האפשרות לגלות את סוד עשירית האיפה. רק מי שהוא עני, או מרגיש עצמו באמת ובתמים עני, רשאי להביא את קרבן עשירית האיפה, ויכול לגלות את סודו של קרבן המנחה.

(ע"פ ליקו"ה מנחה ז)

פרשת ויקרא עוסקת בקרבנות למיניהם וסדרי עבודתם, היא פורטת ומונה דרגות שונות בקרבן, מהבקר או מהצאן, פרים ואילים כבשים ועיזים, או ממיין העוף תור ובן יונה. אבל בכל הרשימה המפוארת הזו יש מין נוסף, יוצא דופן, אין בו אפילו רוח חיים, עלותו אפסית וכמותו קטנה, עשירית האיפה, סולת. קצת קמח, זהו קרבנו של עני השרוי במצב דחוק מאוד, בדלי דלות.

נו, היינו מסתפקים בכך שהרשו לו מן השמים לא לקחת משכנתא, ולהסתפק בהתחשב במצבו, בקרבן כה עלוב, אבל זה לא מסתיים שם, כי חז"ל (מנחות דף ק"ב, ובמדרש ויקרא רבה ג) עוד מפליגים בשבח קרבן העני, עד כמה יש לקב"ה נחת רוח ממנו, ואינו חשיבות יש לקרבנו, פלא.

המדרש (שם ג) שאת כל הקרבנות הראה הקב"ה לאברהם אבינו, חוץ מקרבן העני. רבי נתן מרחיב וכותב שהסיבה היא מפני שכל סוד הגאולה האחרונה וסוד התשובה מוצפן בקרבן הזה. את הסוד על כל אחד להבין בעצמו, מתוך מה שיעובר עליו, וככל שהוא יתחזק ויתגבר, יתגלה אליו באופן אישי הסוד המופלא - עד היכן מגיעים רחמיו יתברך שאינם כלים לעולם. סוד קרבן העני הוא בגדר מידע חיוני לכל אדם שמחפש איך לצאת מהגלות האישית ולשוב בתשובה.

עשירית התשובה

מדוע קשה כל כך לחזור בתשובה? כי אנחנו גדולים מדי, בעיני עצמנו. מיד כשמתעורר בלב רצון לשוב בתשובה, אדם מצוייר לעצמו 'סדר תשובה' למצטיינים, הוא רוצה להתענות ולעשות סיגופים ולקבל על עצמו את כל התורה כולה על רגל אחת, ואז כמובן הוא עוצר ומבין שזה בלתי אפשרי, ולכן כדאי לדחות את כל התהליך למועד מאוחר יותר.

ולכן, אומר רבי נתן, עיקר תיקון התשובה הוא להביא קרבן עני, ובשביל זה אתה צריך להרגיש עני, זהו השלב החשוב והמכריע בכל תהליך התשובה - להגיע אל הרגשת השפלות, ומשם לצמצם את הכמיהה לשוב בתשובה ולהכניס את ההתעוררות הזו לפעולה קטנה שמצויה בהחלט וללא ספק בהישג ידי. לעשות עשירית האיפה לכבוד השם.

עשירית האיפה שונה גם בכך שאין בה שחיטה. קרבן ממין בעל חיים חשוב יותר, ומתקיימות בו באופן המופרש ביותר כל מצוות הקרבן, סמיכה שחיטה וזריקת

הממונה על הרוחות ראה את העקשנות של המשנה למלך, למצוא את המקום של 'הר של זהב ומבצר של מרגליות' אשר הוא המקום שהכל יקר שם, אפילו הנפילות והירידות הם חלק מהעליה, ושם מתגלה איך הכל עולה לנחת רוח לפני ה', ובשביל לבוא לזה צריך התבוננות עמוקה ביותר, התבוננות שרק מי שיש לו מוחין דגולות מריבוי עשירות, יכול להתבונן ולהשיג זאת, איך כל הנפילות הם חלק מהעליות, ולכן אמר הממונה על הרוחות, שכעת יתן לו את הכל והמוחין דגולות הזה של 'ריבוי התחלות' וממילא תוכל בקלות להוציאה עכשו.

וגזר על הרוח הנ"ל, שיוכיח אותו לשם. ובא הרוח סערה ונשא אותו לשם, והביא אותו אל שער, והיו עומדים שם חילות, שלא הניחו לכנס אל העיר.

והנה סוף סוף הגיע המשנה למלך לאותו המקום היקר של הר של זהב ומבצר של מרגליות, אך לפתע רואה הוא לפניו שער עם צבא גדול המונע בעדו להכנס, כי גם לאחר שמצא האדם את תכליתו ואת הדרך אשר ילך בה, הנה כעת הכל סגור לפניו באופן שאין מכניסים אותו לשם, כי צריך לדעת שכאן בעולם הזה יש מלחמה עד הרגע האחרון ממש, והאדם טועה בזה לחשוב שיש יעד מסוים שכאשר מגיעים לשם, אזי כל המלחמה נגמרת, ואז מתחיל לחיות חיים של עבודת ה', והוא טעות גדולה, כי כל העבודת ה', וכל הנחת רוח הוא רק מחמת שיש מניעה, וברגע שמתבטל המניעה אזי אין שום נחת רוח לפניו יתברך.

אלא שבכל זאת צריך לדעת שיש זמן שאדם לומד איך להלחם, ואזי המלחמה כלל אינו מתשת אותו, והוא כמו אדם הלומד לנהוג ברכב, שבהתחלה עושה טעויות, ונכשל במבחן, ולוקח זמן עד שמצליח ללמוד את מלאכת הנהיגה, ואחר שהמתין והמתין עד שסוף סוף קיבל את ההיתר, עכשו הוא מתחיל למעשה לנהוג בכביש, ולא שכבר נגמרו הסכנות של הנהיגה, כי הנהיגה עצמה היא מלאכה שיש בה סכנות וקשיים, אלא שמחמת שהוא עבר את השלב של הלימוד, הרי הוא מוכן לזה, והוא יודע את אשר לפניו, כי לימדו אותו את כל סוגי הקשיים שיש בנהיגה עצמה, וכעת הוא יכול אף לנהוג בניקל מתוך הנאה.

כמו כן בעבודת ה', אף שבכל פעם יש מלחמות ומניעות חדשות, אך לאחר שעובר זמן שאדם מנסה ונכשל, ונופל שוב ושוב, והוא עומד בעקשנות גדולה להתקרב להשם יתברך, אזי אחר כך הוא עולה לשלב שהוא מגיע כבר להר של זהב ומבצר של מרגליות, כי הוא כבר למד את הלימוד של 'בקי ברצוא ובקי בשוב'. ואפילו שיש לו שם עוד הרבה מניעות אבל הוא כבר חזק בדעתו, ויש לו את כל הכלים להתמודד, ומעתה אין הוא מפחד כלל - כי יש לו כבר את הכלי עם המעות, יש לו את הכח להתחיל הרבה התחלות, כמו אדם עשיר עם ממון רב בלי שיעור, שמסתדר בכל מקום.

והושיט ידו אל הכלי, ולקח מעות, ושחד אותם, ונכנס לתוך העיר. והיתה עיר נאה:

וכיון שראה שיש את המניעה של השמירה שסגור בעדו, הרי הוא מושיט את היד אל הכלי של המעות ומשחד את השומרים שרוצה להכנס פנימה, כי כאשר אי אפשר להכנס על פי הכללים והחוקים, אזי מי שחזק בדעתו מוצא כל מיני תחבולות איך בכל זאת להכנס פנימה, ונותן שוחד ומתחנן להכנס [בבחינתה שכתוב בליק"ו מס'מנה], שמישישלו שמחת המצוות ששמחה בשם

הכנה לפסח

של רבינו לאמונה, אך גם דרך זו אינה קלה כמובן, קשה לרכוש מידת אמת צרופה כל כך, כזו הדרושה לאמונה, בשעה ש"עצת הנחש" שולטת בעולם, "עצות רשעים", דעות כוזבות, שבגללם כמעט ואי אפשר לו לאדם להתחרר מכל סיג שקר; הנחש שהטיל זוהמא בבני אנוש, גם היום כמו זורע טיפי ארס ממוחו-דעתו לדעת בני האדם ומעביר האמת מהם והלאה.

אשר על כן, כותב רבינו, יש לעשות את ההיפך: לקבל עצות מצדיקים עליהם נאמר "כולו זרע אמת", עצות הצדיק, "טיפי השכל" שלו, חוקקים אמת במקבלם; כל ההולך בדרך עצתו מבחין בין אמת לשקר ומגיע לאמונה טהורה.

היציאה מהגלות

בארץ מצרים שקע עם ישראל בדיוטא תחתונה מאד כידוע, עבורם, בלתי אפשרי היה להתחיל ולהכנס אל הקדושה מדרגה אחר מדרגה כפי שכל מתחיל בעבודת ה' נזקק לעלות - "ממוחין דקטנות ראשון למוחין דקטנות שני וממוחין דגולות ראשון לגדלות שני" עד שהוא מגיע למדרגותיו הגבוהות. אם היו ישראל הולכים כך - בהיותם במצרים - אל האמונה הקדושה, מדרגה אחר מדרגה, הרי שעוד טרם הגיעם אל הגדלות, בהיותם עוד במוחין דקטנות, כבר לא היה בכוחם לעמוד בפני ה"קליפות" האחוזים בהם כל כך מחמת טומאת מצרים. "על כן עשה השם יתברך עמהם נס נפלא ונורא, שהאיר אור גדול ונורא מאד פתאום, בפעם אחת, שלא בהדרגה ושלא כסדר", וכך זכו לצאת מן הטמא אל הטהור ולהגאל, מבאר רבי נתן בקיצור על פי דברי האריז"ל.

ברצות ה' לגאול אותם, והגאולה הרי תלויה באמונה, הפליא ה' את חסדיו והאיר להם את אור האמת, שעל ידו זכו לאמונה, וכמו שפירש רש"י ע"פ המכילתא על הפסוק "וגם צידה לא עשו להם" - "לדרך. מגיד שבחן של ישראל שלא אמרו היאך נצא למדבר בלא צדה אלא האמינו והלכו" (שעל זה נאמר, כפי שממשיך רש"י, בירימה "זרתי לך חסד ועויריך, האבת כלולתייך - לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה"). על ידי שזכו לאמונה נגאלו ממצרים.

זו החכמה הגדולה, זו ההשגה הגבוהה, שהשיגו אז בני ישראל, תחושת אמת נשגבה, ראיית אמת, הסתכלות אמת, והיא שהביא אותם לאמונה הקדושה. ועד היום - זה מה שזוכים לו בלילה הראשון של פסח. לשם כך אוכלים מצה, שכמבואר בכתבי האריז"ל המצה היא בבחינת "מוחין דגדלות דאבא" שהם החכמה העליונה, "מוחין גדולים ונוראים מאד", עצם אור האמת בלי כל הקדמה אלא השפעה ישירה מן השמים.

השי"ת יזכנו בזכות ימי הפסח הבעל"ט לאור האמת אותו מאירים בנו הצדיקים איך לזכות לאמונה ברורה בהשי"ת.

אמר רבי אבהו אמר רבי אלעזר מפני מה נענש אברהם אבינו ונשתעבדו בניו למצרים מאתיים ועשר שנים... מפני שהפריז על מדותיו של הקב"ה, שנא' במה אדע כי אירשנה (נדרים לב).

ארץ ישראל, מבאר רבינו, (לק"מ ז) הינה מקור האמונה, שהלא כל התפילות בעולם עולות דרך שם והתפילה הלא כולה אמונה, משנה היא את הטבע ומחוללת נסים, "כי התפלה למעלה מטבע, כי הטבע מחייב כן, והתפלה משנה הטבע, זה דבר נס, ולזה צריך אמונה, שיאמין שיש מְחַדֵּש ובידו לחדש דבר כרצונו". כך, שאויר הארץ הקדושה הקולט את כל תפלות ישראל בכל מקום שהם ספוג אמונה, ואם פוגמים באמונה הקדושה פוגמים בארץ ישראל. אם כן, ה"פגם" שפגם כביכול אברהם בשאלתו, איננו סתם חסרון אמונה בהבטחה שיצאה מפי הגבורה, אלא הטלת חסרון בקדושת הארץ ובאפשרותה לקלוט את ישראל על אדמתה.

ולכן הוצרכו ישראל להיענש בהרחקה מהאמונה הקדושה, בגלות מצרים ששם מקור הכפירה, העדר מקום התפלה - כמו שכתוב "בצאתי את העיר אפרוש את כפי", ורק לאחר מכן לבוא לארץ הקדושה, תוך מסע של נסים גלויים, פרסום האמונה והשרשתה. לאחר מסע נשגב ונורא זה, שוב חזרו לאמונתנו הקדושה, תיקנו את הפגם של "במה אדע" ונכנסו לארץ, מקור האמונה.

אף אנו הנמצאים היום בגלות מרוחקים מן האמונה, ורק ככל שנרוממה ונפיצנה בעולם נקרב את גאולתנו: ברגע שתכלה האפיקורסות מן העולם יבוא משיח צדקנו, ככתוב בשיר השירים "תבואי תשורי מראש אמנה" ודרשו חכמנו: "ויאמינו בה" - לפיכך זכו לירש את הארץ... ואין הגלויות עתידות להגאל אלא בשכר אמונה, שנאמר אתי מלבנון כלה, אתי מלבנון תבואי תשורי מראש אמנה" (תנחומא, בשלח פ"ו).

הדרך לאמונה

וכאן אנו מגיעים לאחת הדרכים הנפלאות ביותר שבדרכי רבינו, הדרך לאמונה. בכתבו על היציאה מהגלות על ידי אמונה קובע רביה"ק: "אי אפשר לבוא לאמונה אלא על ידי אמת כמובא בזוהר (בלק קצח)... אמונה אתקריאת כד אתחברת בה אמת", על ידי הסתכלות חדה, בלי שום פניות צדדיות, תוך חתייה בלתי מתפשרת לאמת הצרופה ותוך רצון עז לעמוד על האמת משיגים את האמונה הקדושה. לא הבנה שכלית רגילה, אלא בהכנעה לאמת והחלטה נחושה להשיגה מגיעים לאמונה בה' ובעבדיו הצדיקים האמיתיים. שכן, "עיקר האמונה הוא במה שאין השכל מביין" (ליקוה"ל שם, הלכה ז אות ג, עיין שם באריכות).

זוהי דרכו

יתברך

בעצמו, אזי גם לאחר גזר דין הוא מוצא דרך איך להכנס פנימה לתוך הקדושה, על ידי שמוצא תחבולות ומלביש התפילה במאמר וכו'.

כי מי שיש לו הכלי של המעות, כלי מלא התחדשות, והוא ממלא את עצמו במוחין דגדלות כמו עשיר, אזי אפילו שהוא באמת בקטנות, הוא כלל אינו נבהל בראותו שערים סגורים, שהרי יש לו את הבטחון והעוז ותעצומות בעשירותו, שבוודאי איך שהוא יצליח להכנס פנימה. וכעת אין זה אותו עקשנות שהיה לו בזמן החיפוש, שאז היה חיפוש קשה ומפרך, כי כעת הוא כבר ניגש עם כלי מלא עשירות ומוחין דגדלות, וכך נכנס אל העיר, והיתה עיר נאה מאוד.

הלכה פסוקה

מאת הר"ה ג'ר' שמעון אנשיץ שליט"א
מו"צ דביהכ"ס נחלת חן

הכנת הבית לפסח - המושך

סאנות

א. סאנות המטבח - צריך לנקותם היטב בתשומת לב, כי יתכן מאוד שיש חמץ דבוק עליהם. אם הם עם ריפוד, ראה להלן סעיף ג.

ב. סאנות העומדים לשימוש בשאר הבית - אם אין עליהם ריפוד של בד, יש לנקותם רגיל, ודי בהו.

ג. כסא עם ריפוד בד - יש לנקותו כרגיל אך צריך לחבט אותו קצת. ולגבי הסדקים והמרווחים שיש בהם הריפוד וכו', שיתכן מאוד שיש שם חמץ ממש. אם ניקו את הכסא וחבטו בו - אין שום חוב או הידור לנסות להוציא מה שיש שם, ובפרט אם השתמשו בחומרי ניקוי.

ד. כסא אוכל של תינוקות - חייבים לנקותו היטב עם חומר ניקוי. ולגבי המרווחים שיש בין חלקיו, שיש שם בודאי חמץ - יש לנקות עם קיסם וכדומה, ומה שלא יוצא, אפשר להשאיר כך אפילו כשרואים אותם.

את 'המדף' שמניחים עליו את האוכל - יש לצפות עם נייר כסף עבה וכדומה, ואז אפשר להשתמש עמו בפסח כרגיל.

ה. עגלת לדים - יש לנקות היטב עם חומר ניקוי, בפרט בקיפולים, וגם לחבט בה היטב. ומה שנשאר אחר כך, אין צורך להוציא בכוח.

ספה

א. אם כל השנה מונח עליה 'כיסוי עליון' - מספיק אם מורידים את הכיסוי ומנקים אותו.

ב. אם משתמשים עם הספה בלא כיסוי עליון, יתכן מאד שיש בה פיזורי חמץ - ועל כן צריך לנקותה עד היכן שהיד מגיעה לשם, ודי בכך ואין צורך יותר מזה. ואם אי אפשר לנקותה היטב, ויתכן שאם ישבו עליה יכניסו את היד בין המרווחים ויפגעו בחמץ - יש להשתמש עמה בפסח רק עם כיסוי (דין הספה שונה מדין הכסא, כי אין אפשרות להגיע בשימוש רגיל לפיזורים שיש בסדקי הכסא, וגם בודאי לא יצאו בפסח, מה שאין כן בספה המרווחים גדולים יותר, ואפשר להגיע אליהם יותר בקלות).

שולחנות

א. שולחן שלא אוכלים שם - די בניקוי רגיל.

ב. שולחן שאוכלים עליו - אם מקפידים כל השנה לאכול עליו רק עם מפה, די בניקוי רגיל. ולהקפיד שגם בפסח יאכלו שם רק כשיש מפה.

ג. שולחן שאוכלים עליו בלי מפה, אפילו רק לפעמים - חייבים לנקותו היטב, ולפרוס עליו מפה שתהיה קבועה שם כל הפסח. ובפסח יש לפרוס מפה נוספת, ואז אפשר להשתמש עם השולחן כרגיל. וכעשויים כמו שאמרנו - אין צורך לשפוך מים ורתחים על השלחן, וגם אין צורך לפרוס על השולחן נייר או קרטון וכדומה. (ומה שהצרכנו מפה נוספת, למרות שמעיקר הדין מספיק בהפסק אחד, הוא בגלל שאם תהיה רק מפה אחת, עלולים לבוא לידי מכשול שישאר השולחן בלי מפה ושתמשו עליו כן).

ד. הדברים אמורים בכל שולחן שהוא, בין אם נמצא במטבח. [אבל לא שולחן המיועד להכנת

תבשילים, כמו משטח השיש, שאז יש לו דין אחר לגמרי]. ובין אם הוא נמצא בסלון או בשאר חדרי הבית.

ה. שולחן שנפתח - יש לפתוח אותו ולנקות במסילות וכדומה. ורצוי מאוד גם לבדוק שם.

בני הנעורים

בין הזמנים

האדם להכיר את עצמו, שכאשר הוא בישיבה, יש מסגרת מחייבת

יותר, יש סדרי לימוד, יש הוואי של ישיבה, יש תפילות רציניות יותר

וכו' וכו', וגם של מאמץ מתמיד בסדרי הישיבה, בכל זאת אין ספק

שהאוירה של הישיבה מכניסה אותו לאוירה מסוימת של קדושה.

ברור אם כן הדבר שכאשר בחור יוצא מהישיבה וחוזר לביתו למשך

תקופה, כמעט לא שייך שילמד כמו בישיבה ויחיה בתוך חממה

של קדושה, ולכן בחור צריך לעשות איזה סוג של הבדלה, להתכונן

לימים אשר לפניו, ולדעת שכעת הוא חוזר לביתו, זה יותר זמן של

'שוב' ביחס לישיבה שהוא זמן של 'רצוא', ולכן צריך להיות 'בקי'

לדעת להגדיר את המציאות, לא הכוונה להתייאש, ממש לא. אבל

כאשר המציאות תהיה מוגדרת, אז אפשר להתחיל לחשוב איך בכל

זאת ממשיכים את הקדושה לתוך ימי בין הזמנים.

כי אפילו שקשה ללמוד ממש כמו בישיבה, בכל זאת אפשר למצוא

הרבה רעיונות, איך כן לקבוע עיתים לתורה, יש לקבוע זמן קבוע

שאותו הוא יתאמץ בכל תוקף ללמוד, [עצה טובה להסמיכה

לתפילות שחרית]. אפשר לקבוע סדר לימוד חדש שהוא אינו רגיל

בלימוד הזה, כמו לקחת מסכת חדשה ולהחליט לסיימה וכו', מדרש,

משניות, הלכות פסח וכו'.

ד] צריך לדעת שבין הזמנים הוא בזמן בו לומדים איך לעבוד את ה'

גם בזמנים של חולשה, בזמן שהאדם במצב פשוט יותר. כ"י הרבה

מצוות בבית, כיבוד אב ואם, אחדות עם בני המשפחה, דרך ארץ,

ללמוד לוותר, לעבוד על הכעס וכו', שמירת גדרי הקדושה, שמירת

עניינים וכו' וכו', תפילה במנין, שמירת זמן קריאת שמע ותפילה וכו'.

כי בישיבה, דווקא בגלל שהיא מקום מקודש יותר, לפעמים אפשר

לשכוח את היהדות פשוטה, ולכן בבין הזמנים שהוא זמן שיוצאים

מהישיבה, וחוזרים לבית, למקום הפשוטה, אז הוא הזמן להרגיל את

עצמו לעבוד את ה', להיות יהודי פשוט שעובד את ה'.

בכל פעם שמגיע בין הזמנים, כאשר אני יוצא ממסגרת הישיבה,

יש לי ירידה, האם יש דרך להחזיק מעמד בבין הזמנים?

א] האמת שצריך לדעת כלל גדול, שהאדם צריך להיות 'בקי' בשינויי

הזמנים, כלומר להיות מודע לכך שהזמנים של החיים משתנים, ואין

כל הזמנים שווים כלל וכלל לא, ובכל פעם צריך למצוא מה היא

העבודה של הזמן הזה בו הוא עומד.

ואחד מהסיבות לנפילות של האדם, הוא כאשר יש לו איזה שינוי

במסגרת ובסדר יום, ואז הוא מתבלבל ונופל.

ב] רבי נתן שואל שאלה, אשר משאלה זו לומדים יסוד מאוד גדול,

וכך הוא שואל: הרי אנו יודעים שיש ענין להמשיך את קדושת

השבת לימות החול, ואם כן למה אנו צריכים לעשות הבדלה

במוצאי שבת, והלא מוטב היה שנעשה את כל השבוע לשבת.

ומתוך רבי נתן, שדייקק על ידי ההבדלה שהאדם עושה, יש לו קצת

סיכוי להמשיך את השבת לימות החול, כי זה כלל גדול, ששבת

הוא לא ימות החול. שבת הוא זמן שהעולם העשייה מזדכך, וימות

החול, הם ימים בהם הגשמיות שולטת יותר - זו מציאות, ואי אפשר

לשנות את המציאות הזו. ולכן צריך לעשות הבדלה, כי ההבדלה אנו

עושים הפסקה מהשבת, ואנו מכריזים שכעת נגמר השבת, ומתחיל

ימות החול.

ורק כאשר הכרזה והבדלה זו ברורה, אז יש לנו סיכוי להמשיך קצת

מהשבת לתוך ימות החול, אך כאשר אדם מעררב את היצרות,

ורוצה שכל השבוע יהיה שבת, אז לא זה זה יהיה בידו, כי ימות

החול הם ימות החול, ואי אפשר שיהיה שם את הקדושה של

השבת.

ג] וכמו כן לענין בין הזמנים, נכון שבבין הזמנים צריך

לעבוד את ה' כמו תמיד, ואין שום פטור בעבודת

ה' בשום זמן שהוא, אך מאידך צריך

הר"ר **מתתיהו יחיאל גלינסקי** הי"ו
ירושלים
לרגל שמחת הולדת הבן
בזכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה

הר"ר **נחמן שבע קניג** הי"ו
מודיעין עילית
לרגל שמחת הולדת הבן
בזכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה

הר"ר **נתן חובינטיין** הי"ו
ירושלים
לרגל שמחת איחסי בנו
הבה"ח שמואל אייזיק הי"ו
ומחותנו
הר"ר **בנימין זאב עקבון** הי"ו
מודיעין עילית
לרגל שמחת איחסי הבת
בזכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה

הר"ר **יחיאל נתן הכהן ראטה** הי"ו
ירושלים
לרגל שמחת איחסי בנו
הבה"ח שמואל הי"ו
ומחותנו
הר"ר **חזקיהו גולדנברג** הי"ו
בית שמש
לרגל שמחת איחסי הבת
בזכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה

הר"ר **יוסף פתחיה רוז** הי"ו
בית שמש
לרגל שמחת נשואי בנו
הר"ר ברוך מנחם הי"ו
ומחותנו
הרה"ח ר' **מאיר נתן אלחנן שליט"א**
ירושלים
לרגל שמחת נשואי הבת
בזכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה

דרר צדיקים
חוויה עם נשמה
02-54-10-100

מסע לנשמה
ליד הצדיקים, בין השבילים החושלנים, הנשמה שלכם תאיר באור גדול!
חורף תשע"ח
קבוצות ויחידים | כרטיסי טיסה | שירותי פנים | במחירים ובשירות הטוב ביותר

הר"ר **שמואל קלצקי** הי"ו
בית שמש
לרגל שמחת הולדת הבת
בזכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה
הר"ר **שמואל אהרן קוגל** הי"ו
מודיעין עילית
לרגל שמחת הולדת הבת
בזכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה
הר"ר **יוסף קייטמן** הי"ו
מודיעין עילית
לרגל שמחת הולדת הבת
בזכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה

הר"ר **נפתלי ב"ר צוקר** הי"ו
מודיעין עילית
לרגל שמחת הולדת הבת
בזכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה
הר"ר **נפתלי הייץ גדול** הי"ו
ירושלים
לרגל שמחת הולדת הבן
בזכות רביה"ק יצחק לרוב נחת דקדושה